

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

14. LISTOPADU 2010

Z obsahu:

Svatá Brigita Švédská
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
27. října 2010
- strana 2 -

**Prezident vyznamenal
Josefa Vlčka,
předsedu MCM
a šéfredaktora týdeníku
Světlo**
- strana 4 -

Bratr André
Bernard Balayan
- strana 5 -

Obchází jako řvoucí lev
Inos Biffi
- strana 7 -

**Neprotagonismus
pomáhá ekumenismu**
Gianni Valente
- strana 8 -

Marie Julie Jahenny (2)
Oběť za obrácení hříšníků
- strana 10 -

**Svatý růženec
a světci (6)**
Stefano M. Manelli
- strana 11 -

*„Nežádejte úlevy v těžkostech,
proste spíše o milost dobře je snášet.“*

Bratr André

Bratr André Bessette, řeholník kongregace Svatého Kříže, nový světec z Kanady, svatořečený 17. října 2010

Drazí bratři a setry, v nadšené atmosféře vigilie Velkého jubilea roku 2000 prohlásil ctihodný služebník Boží Jan Pavel II. svatou Brigitu Švédskou za patronku celé Evropy. Dnes dopoledne bych chtěl představit osobnost, poselství a důvody, pro které má tato svatá žena ještě dnes mnoho co říct církvi a světu.

Události ze života svaté Brigity známe dobře, protože její

duchovní vůdcové je zapsali v životopisu, aby podpořili kanonizační proces brzy po smrti, která nastala v roce 1373. Brigita se narodila o 70 let dříve 1303 ve Finstě ve Švédsku v jednom z národů severní Evropy, který před třemi staletími přijal křesťanství se stejným nadšením, s jakým je světece přijala od svých rodičů, osob vel-

Svatá Brigita Švédská

mi zbožných, které patřily mezi šlechtické rodiny z okruhu vládnoucího dvora.

V životě této světece můžeme rozlišit dvě období.

První je charakterizováno situací ženy, která se šťastně vdala. Manžel se nazýval Ulf a byl guvernérem významné oblasti švédského království. Manželství trvalo 28 let až do Ulfovy

smrti. Narodilo se jim osm dětí, z nichž druhorozená Kateřina je uctívána jako světece. To je výmluvné znamení výchovného úsilí, jaké Brigita vůči svým dětem vyvíjela. Ostatně pedagogickou moudrost v tomto směru ocenil švédský král Magnus, který ji na určitou dobu povolal ke dvoru, aby uvedla jeho mladou manželku Blanku z Namuru do švédské kultury.

Brigita vedená duchovně zbožným řeholníkem, který ji uvedl do studia Písma, měla velmi kladný vliv na vlastní rodinu, která se díky její přítomnosti stala pravou „domácí církví“. Spolu s manželem žila podle řehole františkánských terciářů. Konala velkodušná díla lásky vůči chudým; založila také špitál. Při návratu z dlouhé pouti do Santiaga de Compostela, kterou vykonali 1341 spolu s dalšími členy rodiny, dozrálo u manželů rozhodnutí žít ve zdrženlivosti; ale krátce nato v klidu jednoho kláštera, kam se Ulf uchýlil, jeho pozemský život skončil.

Toto první období Brigitina života nám pomáhá ocenit to, co bychom dnes mohli nazvat autentickou „manželskou spiritualitou“: křesťanští manželé mohou spolu kráčet cestou svatosti podporování milostí svatosti manželství. Právě tak, jak tomu bylo v životě svaté Brigity a Ulfa, je to nejednou žena, která svou náboženskou citlivostí, svou jemností a sladkostí dokáže předcházet manžela na cestě víry. S uznáním myslím na ženy, které ještě dnes den za dnem posvěcují vlastní rodiny svým svědectvím křesťanského života. Kéž Duch Páně probouzí také dnes svatost křesťanských manželů, aby ukázali světu krásu manželství prožívaného podle hodnot evangelia: lásku, něžnost, vzájemnou pomoc, plodnost v plození a výchově dětí, otevřenost a solidaritu vůči světu, účast na životě církve.

Druhý jeruzalémský chrám zbudovaný po babylonském zjetí se zdaleka nevyrovnal svou nádherou a výstavností Šalomounovu chrámu, ale i tak to byla impozantní stavba, na kterou byl každý Izraelita právem hrdý jako na výmluvný symbol národní i náboženské identity a vracel se sem jako na místo, které si Hospodin zvolil za své sídlo. Náš Pán putoval od dětství do chrámu rok co rok. Jak sám prohlásil svým rodičům, tento chrám skutečně patřil jeho Otcí.

Když však přicházel do Jeruzaléma na své poslední Velikonoce, při pohledu na město a na chrám se neubráníl dojetí a hořce zaplakal nad jeho budoucím osudem. S jakými pocity pak „učil v chrámě každý den“? O jedné z těchto návštěv slyšíme v dnešním čtení. Když se chystal odejít z chrámu a jeho posluchači žasli nad jeho výstavností, výzdobou i votivními dary, nezdržel se a vyslovil krutou předpověď a soud: „Nezůstane zde kámen na kameni.“ Tuto zkázu hmotného chrámu předcházela totiž zkáza daleko horší, zkáza duchovního chrámu. O této zkáze mluvil Pán krátce předtím neúprosnými slovy s vytrvalým refrénem: „Běda vám!“ Mluvil o služebnících chrámu jako o hadím plemenu, které neunikne peklu. Už jen krátký čas zde budou obilné hroby předstírat, že vzdávají chválu Bohu, ale přítom ne-

myslí na Boží slávu, ale na svou vlastní. „Milosrdenství chci, a ne oběti!“ Tomu, co se zde odehrává jen jako povrchní ceremonie, chybí to podstatné, a to je oběť srdce, opravdová úcta a LÁSKA. Po čtyřech tisíciletích Hospodiny lásky k vyvolenému lidu Pán

smutně konstatuje: „Tento lid mě ctí toliko ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne.“

Je to tragédie tím větší, že právě toto je jediné náboženství, ve kterém se lidem zjevil samotný Bůh a které se také jako jediné mezi všemi vyznačuje tím, že je to náboženství LÁSKY. Bůh se sám představuje svému lidu nesčetnými obrazy jako dobrotivý milující Otec, který chce shromážďovat své věrné jako kvočna shromážďuje kuřátka pod svá křídla. Jeho první i druhé přikázání mluví o lásce a na ní spočívají vůbec všechna ostatní přikázání.

Láska je Boží podstata a je Jemu i jeho tvorům jediným zdrojem opravdové radosti a blaženosti. Ta opravdovost spočívá také v tom, že je to radost, kterou nikdy neprožívá člověk na úkor druhého, naopak, přímo nebo nepřímo přispívá i k rozmnožení radosti bližních. Láska je to, co nás činí Bohu tak podobnými, že nás s ním spojuje, a přivádí Boha, aby přebýval v nás. Kdo nemiluje, neuznává ve skutečnosti ani Lásku, ani Milujícího.

Když Pán mluví o blízké zkáze Jeruzaléma, takřka jedněmi slovy předpovídá i další zkázu, která postihne zatím vzdálené budoucí generace. Znamení, která budou předcházet, uvádí Pán velice přesně: falešní učitelé zbaví člověka jediného zdroje pravé radosti a způsobí, že se obrátí ke klamným a nepravým radostem, takže místo lásky zaujmou hrubé projevy nelásky a nenávisti mezi lidmi, dokonce i mezi nejbližšími. Nepřítomnost lásky je proto neklamnou předzvěstí blížící se záhuby. Jakou budoucnost má před sebou společnost, ve které se nepřítomnost lásky stala celosvětovým globálním problémem? Kam to vlastně směřujeme, jestliže se oficiální hybnou silou společnosti a jejího domnělého pokroku stává sobectví? Konstatuje to dokonce i ze zcela sekulárního pohledu prezident České republiky ve svém slavnostním projevu k výročí samostatnosti země, o jejíž budoucnost se oprávněně obává.

Národy se podle jeho slov naučily soudržnosti, altruismu a solidaritě. Co je tedy ovládá a vede v jejich jednání? Zbývá jediné, a to je sobectví. Ve společnosti, která se rozhodla, že se musí dokonce oficiálně rozjet s Bohem, se ovšem nic jiného očekávat nedá. Altruismus a solidarita je vlastně něco jako sekularizovaná, zpragmatizovaná láska. Taková náhražka může být nesena nějakou dobu určitou

Pokračování na str. 13

Editorial

Svědectví vytrvalosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Budete pro mé jméno nenáviděni.

Úryvek evangelia, který je vybrán pro dnešní neděli, si přečti obzvláště pozorně. Vyhledej Ježíše v jeruzalémském chrámě, jehož krása a vznešenost vyvolala u Mistra doprovodu nadšení, ale Ježíše naplnila smutkem. Cítí povinnost říct posluchačům krutou pravdu: tento chrám bude do základů rozbořen.

Přítomní reagují otázkou, která asi napadá i tebe. Kdy to bude? Neměli by se ptát spíše na důvody a na možnosti, jak odvrátit hrozící zlo? Oni se však ptají na dobu, protože myslí na sebe. Chtějí totiž vědět, zda se to bude týkat také jich samých, nebo je to záležitost až budoucích pokolení.

Ježíš však nemá na mysli jen neštěstí, jaké představuje zboření chrámu. Varuje v první řadě před zkázou, která ohrožuje i ty, kteří se nedozijí předpověděných hrůz. Varuje před učením falešných proroků, kteří budou přicházet a vydávat se za Krista: dejte si pozor, nechoďte za nimi, nedejte se svést! Již dříve varoval všechny, kteří by se odvážili změnit i to nejmenší přikázání z těch, kterým on sám učil.⁽¹⁾ Z toho poznáváš, jak mu leží na srdci čistota a neporušenost jeho učení. Každý, kdo si osobuje právo je měnit, přizpůsobovat rozmáhající se pohodlnosti, smyslnosti, žádostivé poživacnosti a nekázni, osobuje si rouhavě autoritu, která náleží jedině Pánu. Bude jich mnoho, budou i takoví, kteří tě budou posílat do jejich náruče, když ti budou namlouvat, že je lhostejné, koho se přidržíš. Nechod' za nimi, nedej se svést!

Pro ty, kteří zůstanou Ježíšovi věrni, má Mistr slova veliké útěchy. Neděste se! To, co vám předpovídám o budoucích katastrofách, neříkám proto, abych vás děsil, nýbrž povzbudil. Ano, budete svědky války, revolucí, bratrovražedných bojů, budete svědky velikých zemětřesení, hladu, epidemii i zvláštních znamení, ale neděste se.

Co myslíš, schází ještě některý z těch předpověděných příznaků? Jestliže ne, je čas být připraven, abys mohl vydat Ježíšovi svědectví. Budou tě nenávidět pro tvou věrnost Ježíšovu jménu, budou ti dávat nelichotivé přívlastky, budou tě osočovat,

pomlouvát, diskriminovat, mohou tě i zabít. Dočkáš se překvapivě takového přístupu třeba i od nejbližších a přátel. Neděs se. Ani vlas z tvé hlavy se neztratí. Nedáš-li se svést a vytrváš, zachrániš svou duši.

Ptáš se, proč to všechno? Abys měl příležitost k svědectví. Není obtížné svědčit v prostředí, které je stejného smýšlení. Mistrovou ozdobou a slávou jsou ti, kteří o něm svědčí i v krajním protivenství. Bůh respektuje vůli těch, kteří zneužívají vlastní svobody, aby ukojili svou pýchu. Oni potom ale nesnesou vedle sebe ty, kteří je

svou věrností usvědčují z omylu a ze zrady. I Ježíš byl předmětem nenávisti a zášti ze stejných důvodů. Není to tedy situace, která patří až do posledních dnů. Krev mučedníků zúrodňuje křesťanství po celou dobu jeho historie od dob despotických císařů až do současné epochy, která si nalhává, že je epochou svobody, tolerance a respektování člověka a jeho

důstojnosti. Pronásledování až do krajnosti, to není něco vzdáleného ani časem, ani místem: *Ale Hospodin je s tebou, neboj se, co by ti mohl udělat člověk?*⁽²⁾

Ještě ti záleží na tom, dovědět se, kdy se to stane? Ta otázka se stane úplně zbytečnou, začneš-li vydávat svědectví každým okamžikem svého života. Oslavuj Boha již nyní svou vytrvalou věrností uprostřed každodenní všednosti, oslavuj Boha svou neochvějnou důvěrou za všech okolností. Je to cesta, po které kráčela po celý život Královna mučedníků. Snášet nekrvavé mučednictví, které ji dovedlo až na Golgotu, se učila v nazaretském domku minutu za minutou pokornou věrností povolání, které jí určil Pán. Zve tě, věrná duše, s takovou naléhavostí a vytrvalostí, abys ji následovala, protože její cesta je spolehlivá a dokonale oslavila nebeského Otce. Odevzdej se jí zcela a bez výhrad i se svou dosavadní liknavostí, malomyslností, se svou zbabělostí a strachem. Je dobře, že si nejsi jista sama sebou. Musíš se přesvědčit, že *pouze Hospodin je tvoje síla a statečnost*⁽³⁾.

Hle, přijde den, který plane jako pec, srništěm se stanou všichni zpupní... den, který přijde, je spáli... Ale vám, kteří se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti, spása je na jeho křídlech. Tak praví Hospodin zástupů.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 5,19; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 118;

⁽³⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,19–20a

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámu se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti! Den, který přijde, je spáli – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větve! Vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení.

2. čtení – 2 Sol 3,7–12

Víte sami, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám sebe sami za vzor, který byste mohli napodobovat.

Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikazovali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není.

Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Evangelium – Lk 21,5–19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“

Zeptali se ho: „Mistře, kdy pak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“

Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem to!‘ a ‚Ten čas je tady!‘ Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“

Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví.

Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci.

Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro jméno mé ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Trpělivostí zachráníte svou duši.“

Prezident vyznamenal Josefa Vlčka, předsedu MCM a šéfredaktora týdeníku Světlo

Prezident republiky uděluje každý rok u příležitosti státního svátku 28. října vyznamenání osobnostem, které se zasloužily o budování svobodné demokratické společnosti, prokázaly vynikající výsledky práce, zásluhy o obranu vlasti nebo hrdinské a výjimečné činy. Mezi 22 oceněnými, kteří si některé ze státních vyznamenání odnesli v letošním roce, byl i dlouholetý předseda Matice cyrilometodějské Josef Vlček. Prezident Václav Klaus mu propůjčil Řád Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a o lidská práva.

Josef Vlček se narodil 6. června 1920 v Kaňovicích u Frýdku v rodině učitele. Po gymnaziálních studiích u salesiánů ve Fryštáku pokračoval na klasickém gymnáziu v Ostravě a poté nastoupil na teologickou fakultu v Olomouci. Završení vysokých škol v době protektorátu však jeho přípravu na kněžství přerušilo. Působil v redakci časopisu Našinec a po válce jako generální tajemník Matice cyrilometodějské.

Na závěr oslav výročí vzniku samostatného Československa dne 28. 10. 2010 udělil prezident Václav Klaus 22 státních vyznamenání. Řád Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a o lidská práva propůjčil prezident Josefu Vlčkovi, dlouholetému předsedovi obnovené Matice cyrilometodějské (MCM).

Josef Vlček přijímá z rukou prezidenta České republiky Václava Klause Řád Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy (foto Jan Langer, www.aktuálně.cz)

Po únoru 1948 se jako poradce litoměřického biskupa Štěpána Trochty účastnil neúspěšných

jednání mezi státem a církví, vypracoval mimo jiné návrh zákona o výjimkách ze státních škol. Již dva roky poté byl za šíření katolické literatury a jinou protirežimní činnost odsouzen ve vykonstruo-

vaném procesu nejprve k trestu smrti, později byl trest změněn na 21 let vězení, které si odpykával v nejtvrdějších věznicích, mimo jiné v jáchymovských uranových dolech. Ke své manželce Ludmile a dceři Janě se nakonec mohl vrátit po amnestii v roce 1960 a začal pracovat jako dělník.

Do služby v církvi se nakrátko vrátil v době Pražského jara 1968 – pracoval v olomoucké pobožce tiskového družstva Logos a stal se diecézním tajemníkem Díla koncilové obnovy. Po jeho zákazu se stal referentem pastoračního referátu Arcibiskupství olomouckého, ale po dvou letech byl z nařízení ministerstva propuštěn. V době normalizace se opět vrátil k dělnické profesi, mimoto se ale věnoval samizdatu a za šíření nepovolených tiskovin byl odsouzen ke 20 měsícům vězení, podmínečně propuštěn byl po uplynutí poloviny trestu.

Ohledně pádu komunistického režimu – ač mu již bylo téměř sedmdesát let – se znovu pustil do nakladatelské práce. Spolu s několika spolupracovníky dosáhl obnovení Matice cyrilometodějské, jejímž předsedou se stal, a začali také vydávat týdeník Světlo. Za dvacet let činnosti nakladatelství vydalo přes 700 titulů. Za své zásluhy byl Josef Vlček již dříve jmenován rytířem Řádu svatého Silvestra papeže.

„Těší mě, že se takto lidé mohou seznámit s Maticí cyrilometodějskou a časopisem Světlo, proto jsem také tu namáhavou cestu do Prahy podnikl,“ reagoval dnes na své ocenění Josef Vlček. Státní vyznamenání jej však těší i osobně. „Všech těch klacků, které mi po většinu života házeli pod nohy, bylo dost,“ dodává.

Jiří Gračka

Tiskové středisko ČBK

MYŠLENKY Z PROJEVU PREZIDENTA ČR:

(...) Vysoká vyznamenání, která za několik okamžiků z mých rukou přijmou vynikající ženy a muži, které vidíte kolem mne, nejsou jen slavnostní formalitou. Jde o výraz uznání toho, že mravní kvality, odvážné činy, umění či práce těchto našich spoluobčanů překročily rámec osobního a staly se součástí společného odkazu, který jako spojnice mezi minulostí a současností míří k budoucnosti, k těm, kdo osudy naší vlasti vezmou do rukou po nás.

(...) V současném postmoderním a postdemokratickém světě, **charakterizovaném zmatením hodnot a umělou relativizací mnoha, donedávna nepochybných základů našich životů**, včetně naší státnosti, odpovědi na tyto otázky pro mnohé z nás nejsou jednoznačné. Troufám si říci, že před dvaadvadesátí lety, na prahu nové historické etapy našeho státu, odpovědi na tyto otázky pro většinu lidí jednoznačné byly.

(...) Jsme svědky toho, že seskupení ekonomicky nejsilnějších a politicky nejvýznamnějších států světa usiluje o to, stát se neformálním předstupněm **globální světové vlády**. Vlády zcela odtržené od demokratické legitimace občanů. Vlády, která – ať již bude mít formální rámec jakýkoli – bude fakticky rozhodovat o našich životech bez naší účasti a možnosti ovlivnění. (...) Pokud si těchto tendencí včas nevšimneme, pokud nevstoupíme do diskuse o jejich nebezpečích, rizicích a nákladech, budeme brzy postaveni před hotovou věc.

(...) Začít tuto vážnou debatu je naší historickou odpovědností vůči tisíciletým dějinám naší země, vůči předcházejícím generacím, které jí přinesly často ty **nejvyšší oběti** a které nám jako dědictví zanechaly výsledky svého umu, nadání, práce svých rukou a bohatství svých myšlenek. Je to naší povinností vůči generacím současným, ale i budoucím, které štafetu české státnosti postupně převzmou od nás.

Bratr André

Po letech čekání zapsal papež do seznamu svatých Alfréda Bessetteho, známého spíše pod jménem bratr André z kongregace Svatého Kříže, který žil téměř století ve své rodné Kanadě. Jeho svatořečení mělo velký ohlas, protože pověst svatosti provázela tohoto muže již od mládí v průběhu celého života prožitého v nouzi a v bliženské lásce. Byl velkým cítelem svatého Josefa, jehož úctu velmi rozšířil a zasvětil mu poutní chrám v Montrealu.

Hlavní body jeho skrytého života

Načrtnout jeho život znamená znovu uznat Boží milosrdenství, které chtěl Bůh vylít na současný svět těžce sužovaný nedostatkem lásky. Proto poslal nejpokornějšího z pokorných, kterého si zvolil jako po Paně Marii nejmocnějšího světce: jejího snoubence svatého Josefa. Svatý bratr André si zvolil za program svého života hlásat, že Ježíš, Maria a Josef jsou neoddělitelní, že je třeba je ustavičně vzývat, aby mohl být zbudován bratrštější svět. V této podstatné rovině je život bratra André srovnatelný s životem bratra Benilda a svatého faráře arského. Neměl znalosti prvního, ale měl chudobu, odříkání a lásku obou těchto světců. Slova, která pronesl Pius XII. při blahorečení bratra Benilda, je možno použít i o bratru André: *Dělal neobyčejnější věci tím neobyčejnějším způsobem.*

Milost bratra André, šance církve a naděje světa spočívá v jeho osudu: *Nezdělaný, který šel ve stopách Josefa a Marie, aby lépe následoval Krista a poukazoval na něho jako Jan Křtítel jakožto na jediného Vykupitele pro svět, jehož horizont se stal pouští bez Boha, uzavřenou v zoufalství materialismu.*

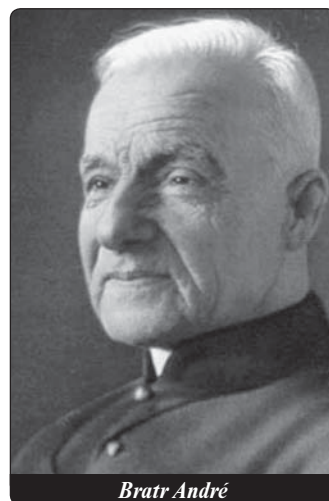
Alfréd Bessette se narodil v roce 1845 nedaleko Montrealu v chudé, velmi početné a pracovitě rodině. Jeho otce Izáka porazil strom, když měl Alfréd devět let. Jeho matka zemřela ve věku 43 let na vyčerpanost a tuberkulózu po 13 těhotenstvích. By-

la svázána nejvíce s Alfrédem, protože byl a zůstal vždy velmi slabý. Jako velmi zbožná žena naučila Alfréda i ostatní své děti modlitbě, která byla pak pro něho páteří celého života. Deset sirotek, kteří zůstali naživu, svěřili do péče příbuzných. Alfréda mateřsky vychovávala jeho teta, ale když se tato rodina odstěhovala do Kalifornie, musel se sirotek postarat sám o sebe. 13 let se pokoušel vyučit nějakému řemeslu, ale všechno bylo pro něho pro jeho tělesnou slabost a nedostatek znalostí příliš těžké. Šel tedy pracovat na druhý břeh řeky St. Lawrence do Nové Anglie (USA) a odtamtud se definitivně vrátil domů po čtyřech letech v roce 1867.

Boží prozřetelnost na něho čekala v Saint-Césaire nedaleko místa, kde byli pochováni jeho rodiče. Potkal tam nového faráře P. Josefa Andrease Provenčala, který si všiml jeho velkodušnosti a ochoty a zavedl ho do kon-

Bratr André - fotografie u příležitosti věčných slibů

Bratr André

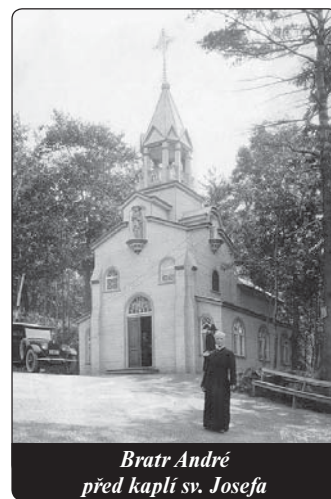
gregace, kterou založil r. 1843 francouzský kněz Basil Moreau a která se v Kanadě rychle rozšířila. Je to kongregace Svatého Kříže s dokonale stanoveným programem: osobní posvěcení skrze evangelizaci a bliženskou lásku především mezi mládeží. Právě v době, kdy Pius IX. vyhlásil svatého Josefa za patrona celé církve (8. prosince 1870), slavil Alfréd obláčku v noviciátě a přijal jméno Andreas. Od té doby ho všichni nazývají **bratr André**. S jistotou, že když nebude schopen práce, bude vždy schopen modlitby, složil r. 1874 věčné řeholní sliby.

Téměř 40 let (1870–1909) byl vrátným v konviktu Notre Dame, kde vykonával různé podružné práce. Byl ochoten ke všemu a tak se v nezištnosti a modlitbě posvěcoval. Jeho nabídnutý denní program vyplňovala také setkávání s žáky, jejich rodiči a návštěvníky, které přitahovala jeho pověst. Bylo mezi nimi mnoho nemocných, kteří u něho hledali posilu, protože žil v dokonalé odevzdanosti Bohu. Nemocné a strádající nejen přijímal, ale také sám navštěvoval. Myslel přitom na ochotu svatého Josefa, připraveného ke všemu, jak to známe z titulů v litanii k jeho cti: „Opora rodin, Těšitel ztrápených, Naděje nemocných, Patron umírajících“. Napodoboval jeho modlitbu, jeho odevzdanost do Boží prozřetelnosti, jeho důvěru v Boha a jeho mimořádnou a soucitnou lásku

k bližním a svěřoval mu zkoušené s jistotou, že se jim od něho dostane pomoci. Jeho úcta k svatému Josefu mu získávala mimořádné milosti, které vyprošoval na jeho přimluvu pro trpící údy Kristova těla, takže nemocní záhy pocítili úlevu a nesčetní také uzdravení.

Došlo to tak daleko, že byl bratr André vyzván, aby přijímal nemocné v chudém přístřešku naproti klášteru u zastávky populiční dráhy (r. 1900).

Tam proti konviktu na svahu Mont Royal postavil ve výklenku sochu Snoubence Panny Marie, kterou lidé stále více uctivali pod titulem Divotvůrce z Mont Royal.

Bratr André před kaplí sv. Josefa

Nával poutníků byl tak velký, že se bratru André podařilo vybudovat ke cti svatého Josefa dřevěnou kapli. Ta byla několikrát rozšířena, až se v roce 1967 stala největším poutním místem Hlavy Svaté rodiny (sv. Josefa), bazilikou, která může přijímat poutníky z celého světa.

Bratr André byl uvolněn ze svých dosavadních povinností a stal se ve věku 64 let správcem poutní oratoře a tuto funkci vykonával 27 let až do své smrti. Bydlel v malém pokojíku vedle dosud zachovalé původní kaple.

Když se tak bratr André proti své vůli stal známým na celém severoamerickém kontinentě, jezdil ke svým příbuzným a známým a shromáždil tak mnoho prostředků, které byly použity na stavbu baziliky,

zbrzděnou hospodářskou krizí (1929–1936).

V prosinci 1936 byl zachvácen velkou slabostí, odvezen do nemocnice, kde zemřel 6. ledna 1937 ve věku 91 let. K jeho tělesným ostatkům přicházely týden miliony poutníků, aby se pomodlili u jeho dřevěné rakve. Byl pak uložen v bazilice do mramorového hrobu.

Přítel Boha a lidí

Co bylo tajemstvím této velké duše? Byla to niternost svědomí, které bylo živeno jeho matkou, udržováno utrpením a rozvíjeno a zjemňováno milostí a odevzdaností druhým.

Jeho otec a především jeho matka byli správní a čistí křesťané. Vzpomíná, že ještě dříve, než se naučil lásce k svatému Josefu, držel v dětské ruce růženec, který se modlila chudá vdova a vyprošovala si od Boha pomoc. Měl se stát člověkem, který se zcela odevzdal Panně Marii, ustavičně se modlil růženec a doporučoval tuto modlitbu druhým. Miloval mariánské svátky a nosil a rozšiřoval Zázračnou medailku. Konal pobožnosti k počtě Matky Boží. Zasvětil jí dva dny v týdnu: pátek a sobotu, a to vzhledem k jejím bolestem. Byl však především mužem Nejsvětějšího Srdce a Nejsvětější svátosti, účastnil se pravidelně mše svaté a konal adorace o prvních pátcích. Modlil se křížovou cestu a vedl k tomu druhé. Dával svým životem v duchu své kongregace příklad nejen mladým, s nimiž žil dlouho ve styku, ale hlásal evangelium především svým příkladem neúnavného milosrdného samaritána a také slovem, které dlouho neuměl napsat. S velkým zaujetím vyprávěl o umučení Páně a jeho posluchači cítili, že o něm nejen rozjímá, ale že je prožívá, tak je dojímal a proměňoval.

Jeho bliženská láska byla živena a obohacována jeho osobními zkouškami: chudobou v dětství, strašnou ztrátou rodičů, především matky, kte-

rá ho velice milovala, odloučením od sourozenců a jeho ustavičnými zdravotními problémy, obtížnou cestou učení na ulicích a v dílnách, stálou prostotou jeho životních podmínek, osudem sirotka.

Jeho génius a jeho milost spočívala v tom, že se neuzavíral před utrpením, nýbrž přijímal je, osvojoval si kříž svého Pána a Mistra a otevíral se tak bolesti svých bližních. Protože se silně přiblížil k Bohu, i Bůh se přiblížil k němu. Tak prožil vzestup „proměňujícího utrpení“. Byl prostoupen umučením Páně a Horským kázáním, které znal z paměti, a tak prožíval Kristovo poselství: soucitnost, která nám dovoluje identifikovat se s druhými.

Z tohoto pohledu miloval svatého Josefa, protože byl tak nablízku Bohu i člověku. Osvojil si po svém myšlenku svatého Bernarda o Panně Marii: „Svatého Josefa nikdy nemůžeme do-

Bazilika sv. Josefa, o jejíž vybudování se bratr André zasloužil

sti milovat.“ Poznal ho do hloubky, aby ho mohl předat synům jeho Syna a tak mezi nimi působit. Ale jeho úcta k svatému Josefu nebyla izolovaná. Říkal, že „nemůžeme rozdělovat to, co Bůh spojil“, musíme se tedy modlit spolu k Ježíši, Marii i Josefovi. Ježíš si zřejmě posloužil tímto bratrem, aby uctil mocnou přímluvu svého ochránce a daroval nám ji, aby se nezapomí-

Poutníci u původní kaple sv. Josefa

Obřad blahověření bratra André

nalo, že svatý Josef je *velký pomocník pro naši dobu*.

V tom spočívá perla spirituality bratra André. On nebyl ničím, byl vysoký jen 1,5 metru, slabý, dlouho nevědomý, bez vzdělání a prostředků. Ale pro svou lásku k Ježíšovu pozemskému otci se dokázal se vším identifikovat. Pamatoval vždy na to, že *víra plná důvěry je pro život křesťana tím podstatným*. S touto vírou a s touto důvěrou se ustavičně modlil ve dne v noci a říkal těm, kteří se tomu divili: „Kdybyste znali utrpení svéta, nedivili byste se.“ „Důvěřujte Bohu, a když vás nevyslyší, dá vám sílu, abyste unesli svůj kříž.“

A on skutečně žil z Kříže, z jeho velikonočního světla, a toto světlo ho dovedlo do ráje jako k odměně za jeho nezištnou a věrnou službu.

Z pozemského života ke svatosti

Jak zpíváme v Magnificat, Boží sláva shlíží na ty nejmenší. I pro bratra André platí Ježíšova slova svaté Markétě Marii: „Nauč se: čím více se stahuješ do své nicoty, tím více se ponížuje moje velikost, aby tě našla.“ V době hladu po moci a materiálních statcích a klamných tužeb pramenících z pýchy a egoismu, které vystupňovány ženou lidstvo a planetu do katastrofy, je *„život bratra André vzorem a vůdcem pro celý svět i pro církev“*; jak řekl Jean-Pierre Aumont, nynější hlavní představený kongregace, když bylo oznámeno svatořečení bratra André.

Boží prozřetelnost nám ho poslala jako znamení pro církev, aby v dnešním světě opět zvedla hlavu. Na takových svatých se projevuje moc Boží milosti a také role laiků v církvi. Modleme se horlivě k svatému Josefu za svatou církev a k svatému bratru André o pomoc všem trpícím toho světa, na které „mocní“ tak zapominají.

*Z Maria heute 10/2010
přeložil -lš-
(Kráceno)*

Obchází jako řvoucí lev

Tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání nás vede také k úvahám o ďáblu, *knížeti tohoto světa*, který právě jeho pozdvížením na kříž byl *vyvržen ven* (Jan 12,31). Ne všichni teologové věnují ďáblu pozornost. Někteří ho pokládají za znepokojující fantasma stvořené fantazií k represivním účelům, ale v každém případě je to prý projev zastaralé mentality, která se těžko vzdává. Pro jiné je démon idea, která personifikuje Zlo a které se neprávem přisuzuje reálná a osobní existence.

Ježíš je zcela jiného názoru, neredukuje ďábla na produkt nemocné a neklidné fantazie, ale bere ho velice vážně a vyhlašuje proti němu nesmířitelný boj během celého svého života a poráží ho svým utrpením a zmrtvýchvstáním.

Především mu přiděluje přesnou definici: *vrah od počátku, lhář a otec lži*, ve kterém *není pravdy* a kterému je faleš vlastní (srov. Jan 8,44). Vymezen těmito termíny jeví se ďábel jako Protivník Krista, který vystupuje jako Pravda a Život (Jan 14,6) a který tímto upřesněním přenáší vražedné a lživé dílo ďábla na sám začátek a odvolává se tak na Genezi a na *starého draka, který se nazývá ďábel*, jak je uvedeno v Apokalypse (12,9).

Svatý Ambrož píše: „Démon si nedokázal uchovat přijatou milost a pojal nenávisť k člověku, který, ačkoliv byl utvořen z hlíny, byl vybrán, aby přebýval v ráji. (*De paradiso*, 12,54). Ale v intrikách Hada, který obchází sotva stvořeného člověka, je spiknutí proti Ježíšovi, zaměřené na cíl zasít nedůvěru a podkopat víru. Podkopávat víru v Krista je jeho vlastní akce.

Jestliže je démon protikladem a opozicí ke Kristu, nepřekvapuje nás, že ho Kristus nachází u sebe se záměrem odra-

dit dokonce Božího Syna, který se stal člověkem, od plánu Otce. Ale všechny tyto záměry vyzní naprázdno. Bližící se smrti počíval Ježíš jako příchod *knížete tohoto světa*, který však *proti mně nic nezmůže* (Jan 14,30).

O ďáblu platí to, co říká svatý Ambrož o smrti ve svém hymnu *Hic est dies verus Dei*: smrt zničí-

Giotto: Jidášův polibek

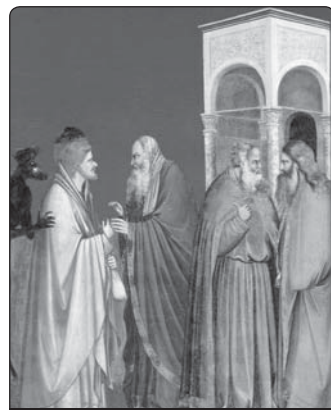
la sama sebe. V pokusu zavraždit kořist, tj. Kristovo tělo tím, že je chytala do skryté léčky, sama spolkla smrtící návnadu a zůstala chycena do vlastní sítě. Jinde napsal: „Nejlepší způsob, jak zpřetrhat napjatou ďáblovu šňůru, bylo ukázat ďáblu kořist – právě Kristovo tělo – aby

v pokusu zaútočit na ně se zmotat do své vlastní sítě“ (*Expositio evangelii secundum Lucam*, IV, 12).

Pokud jde o zrádce, ten se stane místem příbytku Satana. Když se přiblížily Velikonoce, poslední pro Ježíše a jeho apostoły, *Satan vstoupil do Jidáše zvaného Iskariotský* (Lk 22,3), zatímco podle Jana ďábel *vnukl Jidášovu srdci, aby ho zradil* (Jan 13,2); a tentýž evangelista poznamenává, že *po té skývě vstoupil do něho Satan* (Jan 13,27).

Svého Protivníka porazil Kristus svou smrtí a zmrtvýchvstáním, ale ďábel nepřestane být protivníkem jeho učedníků. V tomto smyslu mluví Petrův list: *Váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil* (1 Petr 5,8); jinak je možné, jak konstatuje Pavel, *propadnout Satanovi* (srov. 1 Tim 5,15).

Tak jako démon osnoval nástrahy proti Ježíšovu životu, tak nepřestane vyrábět lsti proti těm, kteří *zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví* (Zj 12,17). Využívá všechnu energii

Giotto: Apoštol Jidáš s měšcem

k tomu, aby je ohrožoval. Je to poselství Apokalypsy, prorocství a zobrazení peripetie církve, která je vystavena ustavičným nástrahám a pronásledováním drakem v přítomné době, dříve než nastane konečný Pánův příchod a definitivní vítězství Beránka.

„Kdo důvěřuje v Boha, nebojí se ďábla,“ vysvětluje svatý Ambrož (*De sacramentis*, V, 4,30) a dodává: „Tam, kde ďábel vyvolává válku, je Kristus přítomen. Kde ďábel klade nástrahy, tam uprostřed ohrožovaných stojí Kristus, aby bránil věnec duchovních hradeb“ (*Expositio Psalmi CXVIII*, 20, 51). I když ďábelské machinace mohou být nebezpečné a agresivní, nezvítězily díky *Beránkově krvi* (Zj 12,11).

Na tomto vítězství se zakládá síla a jasná naděje Pánových učedníků. Jestliže z víry – a s dovolením některých teologů – vědí s absolutní jistotou, že existuje démon, který je pokusitel a pracuje často soustředěně, nedají se nicméně poděsit jeho nástrahami, ani se nepodávají strachu.

Naopak, bdí a modlí se v jistotě, že jsou již účastníky velikonočního Kristova vítězství, které nyní pokračuje v nich.

A neopomíjejí se svěřit ochraňovat andělů, zvláště těch, kteří sloužili Ježíši po pokušení na poušti, i když je třeba připustit, že těmto andělům titíž teologové nijak neusnadňují život.

ANTIHALLOWEEN

Z podnětu Damiána Stayneho, zakladatele mezinárodní komunity *Srdce a světlo Kristovo*, umisťovali křesťané 31. října do svých oken světelný symbol na znamení víry. „Noc světla“ je vigílií svátku Všech svatých a katolíci tak oslavují „Boží slávu v jeho svatých a vítězství světla nad temnotou“. -rc-

GEORG RATZINGER VYZNAMENÁN

Bratr Benedikta XVI. a sbormistr chlapeckého pěveckého sboru *Řezenský domští vrabci* obdržel čestnou cenu „Nadace pro posvátnou hudbu a umění“. Jedná se o nejvyšší vyznamenání této římské nadace. Uděluje se osobnostem mezinárodně uznávaným za zásluhy o rozvoj duchovní hudby. P. Georg Ratzinger (86 let) vedl vynikající chlapecký sbor po mnoho let. -rv-

BIBLE MLÁDEŽI NEPŘÍSTUPNÁ

Skupina švýcarských volnomyšlenkářů vystoupila s petičí, aby dětem mladším 16 let byla zakázána četba Bible a aby k ní děti vůbec neměly přístup. Děti prý nevědí, že Bibli nesmí brát doslova. V Bibli prý nenajdou řešení potřebná pro dnešní problémy.

Kath-net

L'Osservatore Romano
Překlad -lš-

Neprotagonismus pomáhá ekumenismu

Rozhovor s dominikánem Charlesem Morerodem, sekretářem Mezinárodní teologické komise a rektorem Papežské univerzity svatého Tomáše

Členové mezinárodní komise pro teologický dialog si dali 20. září schůzku ve Vídni, aby pokračovali v úvahách na téma „Role římského biskupa ve společenství církvi v prvním tisíciletí“. 30. září pozvalo k rozhovoru na toto téma dominikána Charlese Moreroda, sekretáře Mezinárodní teologické komise a rektora Papežské univerzity svatého Tomáše.

Jaké jsou hlavní linie, které sleduje vaše práce? Které kroky se blíží ke svému cíli?

První krok se uskutečnil v Ravenně podpisem dokumentu, podle kterého se má ověřit, zda existuje taková definice všeobecného primátu, která je přijatelná i pro pravoslavné synody. Ty obecně uznávají, že římský biskup je *primus inter pares*, první mezi rovnými. Ravennský dokument dosáhl významného souhlasu v tom smyslu, že biskupové jsou *pares*. Ale nejsou si rovni v každém ohledu, a to ani uvnitř pravoslavných církví. Na regionální a „patriarchální“ úrovni mají někteří biskupové důležitější roli, primát, i když svátostně jsou si všichni rovni jakožto biskupové. Od setkání na Kypru se hledá způsob, jak ověřit, zda tato cesta může vést ke společnému chápání role římského biskupa. Hledá se odpověď, zda je možno aplikovat univerzální rovinu, to, co již bylo řečeno o „primátu“ regionálním. Postupuje se tak, že se srovnávají historická data s teologickými úvahami, jak se objevovaly v prvním tisíciletí ještě před vznikem rozkolu.

Prakticky to znamená: hledat to, co předcházelo, a znovu aktualizovat v novém kontextu. A co se v podstatných rysech vnořuje?

Ukazuje se, že na Východě i na Západě byla již v prvním tisíciletí rozličná pojetí role římského biskupa. V rovině faktů

existuje jasný souhlas o řadě bodů: Řím je uznáván jako *Prima sedes* (První stolec) a Římský stolec je chápán jako instance pro řešení konfliktů. Všichni vidí, že římský biskup zasahoval významně a rozhodujícím způsobem, např. v tzv. *Tomus Leonis* papeže Lva I. patriarchovi Konstantinopole v roce 449 (který otevřel cestu ke christologické definici na chalcedonském koncilu r. 451). Je pravda, že biskupové Východu a Západu nejsou zajedno v tom, jaký význam přikládat takovým zásahům. A to je patrné už na koncilu v Chalcedonu. Papež neschvaluje kánon 28 koncilu – ten definuje jurisdikci Konstantinopole jako Nového Říma – ale ihned ho přijali Řekové. Nicméně tyto rozdíly nevedly k přerušení komunikace. Jako první perspektivu musíme vyjasnit tuto rozdílnost, která nedokázala přerušit svátostné společenství – bylo by možné vzít ji za model, jak dnes najít plnou jednotu.

„Kde je Eucharistie, tam je Církev,“ řekl ruský teolog Nikolaj Afanasjev. Pravoslavní opakují, že k vyřešení kontroverze o primátu je třeba nejdříve uznat, že každá dílčí církev, která se shromáždí kolem svého biskupa k platnému slavení Eucharistie, je Církev v plném slova smyslu. Ale katolická církev takové kritérium neakceptuje?

Jistě, kde je Eucharistie, tam je Církev. Ale z katolického po-

P. Charles Morerod OP

hledu tomuto společenství něco schází, pokud není v plném společenství s biskupem Říma. Druhý vatikánský koncil říká: „Členem biskupského sboru se stává někdo svátostným svěcením a hierarchickým společenstvím s hlavou a členy sboru“ (LG 22). Biskupem se stane někdo biskupskou ordinací, nikoliv papežským jmenováním: svátostná dimenze je podstatnější a jediná nevyhnutelná. Zůstává však neúplná bez společenství s biskupem Říma a začleněním do biskupského kolegia a jeho role v univerzální církvi.

Dokument konstatuje, že narůstající naléhavost Římského stolce definovat svůj vlastní primát vlastní vazbou se svatým Petrem, který žil, zemřel a je pochován v Římě, východní církve nesdílely, ale přinejmenším v počátku výslovně neodmítaly. Opakuje se zde, že převažovala koncepce, podle které jsou všichni biskupové nástupci Petra, podílejí se na jeho primátu v míře, v jaké vykonávají svůj vlastní úřad ve společné víře s apoštoly. Je korektní říct, že taková koncepce je katolickému učení cizí?

Pravoslavní uznávají, že papež je biskupem církve, kterou založil Petr, a to je pro ně důležité. Uznávají také, že biskup petrské církve v Římě je ve své roli vyšší než patriarcha v Antiochii, ačkoliv tuto církev založil Petr dříve než římskou. Ale vidí roli římské církve spíše ve světle role politické, jakou mělo Město v římském císařství: ze stejného motivu ospravedlňují roli Konstantinopole, při čemž připojují vztah k postavě svatého Ondřeje (zachovávají tedy společně

důležitost města a roli apoštola). Pro katolíky se vazba mezi těmito dvěma aspekty chápe jinak. Biskup Říma má primát, protože je jediným nástupcem knížete apoštolů, jehož postava je mezi apoštoly v Novém zákoně jedinečná. Politická důležitost Říma v prvním století je pravděpodobně motivem, proč sem Petr a Pavel přišli, ale není motivem aktuální role biskupa Říma mezi všemi biskupy.

Ruský biskup Hilarion ve svém vystoupení v roce 2004 cituje Simeona ze Soluně: „Ať papež ukáže alespoň, že je věrný víře Petra a Petrových nástupců; v takovém případě ať má všechna privilegia Petra, ať je první, hlavou a velknězem všech.“ Ale to snad z katolického pohledu neplatí?

To platí pro všechny křesťany, a v tom svém způsobem jsme všichni zajedno. Výchozím bodem víry každého křesťana je setkání s Ježíšem, jak píše Benedikt XVI. na začátku encykliky *Spe salvi*. A každý křesťan, pokud je opravdu takový, nedělá nic jiného, než že setrvává ve víře Petra a apoštolů. Ale katolíci mohou připojit otázku: Jak mám vědět, že sdílím stejnou víru s apoštoly? Existují „experimentální“ kritéria, jak ověřit soulad mezi tím, co dnes někdo říká, a tím, co je obsaženo v Novém zákoně anebo co říkají první koncily, církevní Otcové atd. Ale někdy taková shoda je předmětem diskuse. Právě v takových případech katolíci tvrdí, že být s papežem je „velké štěstí a útěcha“, jak řekl Pavel VI.

Kdy to řekl?

22. ledna 1964 v průběhu Týdne modliteb za jednotu křesťanů: „Jestliže máte chápání tohoto velkého problému znovu-sjednocení křesťanů v takové jednotě, jakou chtěl Kristus, máte-li pojem o důležitosti jejího historického zranění, pocítíte, jak z hloubi vaší duše vystupuje obdivuhodná a přesná svědectví oné katolické jistoty, která vám

vnitřně řekne: Jsem již v jednotě, kterou chtěl Kristus, jsem již v jeho ovčinci, protože jsem katolík, protože jsem s Petrem. Je to veliké štěstí a veliká útěcha; katolíci, naučte se z ní radovat. Věřící, buďte si vědomi tohoto privilegovaného postavení, za které vděčíte jistě nikoliv něčí zásluze, ale dobrotě Boží, která vás povolala k tak šťastnému osudu.“

Hilarion ve stejném vystoupení poznamenal, že právě podstatná jednota víry strážena pravoslavnými církvemi bez jurisdikční struktury činí více zjevnou skutečnost, že taková jednota je Pánův zázrak.

Je krásné vidět trvalost víry, jak je tomu v pravoslavné církvi. Ale není možno říct, že pravoslavné církve jsou církve bez struktury. To snad mohou říct letniční, ale nikoliv pravoslavní, kteří mají strukturu velmi robustní a udržují ji po celá staletí. Na druhé straně ani katolická církev neobhájí svou trvalost silou vlastní struktury. Nikdo si nemůže myslet, že zdrojem jednoty je „centrální moc“ papeže. Ve skutečnosti můžeme říct my katolíci, co nemohou říct pravoslavní o struktuře ze zázračného aspektu, jakým se uchovává víra naší církve v průběhu staletí. To nevede k ničemu stavět proti sobě struktury a zázraky, které působí Duch Svatý. Naopak je podstatné uznat, že žádná autorita v církvi se neustanovila sama. Církev se nezaložila sama. Neustavují ji v dějinách ani apoštolové silou svého svědectví. Ona začala s apoštoly jedině proto, že viděli Krista. Setkali se s ním a žili s ním po jeho zmrtvýchvstání.

Stále Hilarion (a s ním pravoslavní) tvrdí, že neomylnost, jak ji formuloval I. vatikánský koncil, staví papeže nad církev. Neomylností se papežské výroky předkládají jako nemodifikovatelné akty „z titulu vlastní autority a nezávisle na církevním schválení“. Je tomu skutečně tak?

Chápu, proč se takto vyjadřuje: odvolává se na I. vatikánský koncil, podle kterého papežský výrok – když mluví neomylně – je platný z vlastní autority a nikoliv ze souhlasu církve. Ale když se tak děje, papež se omezuje na to, aby tímto způsobem vyslovil víru církve. A tato víra není výsledkem průzkumu mínění, aby převládla většina. Také pravoslavní, když konají pan-ortodoxní koncil, nemají záměr dosáhnout shody víry s názorem většiny. Výroky velice jasné a pochopitelné na toto téma jsou zapísány v dokumentu o daru a autoritě, který vypracovala Komise pro dialog mezi katolíky a anglikány v roce 1998.

Nicméně...

V onom dokumentu stojí, že „každá definice slavnostně prohlášená z katedry Petra a Pavla, může vyjadřovat jen víru Církve“. Uznává se zde, že „biskup Říma v určitých okolnostech má povinnost rozlišovat a výslovně vyjasňovat víru všech pokřtěných ve společenství, a pouze tu“ a tato jeho specifická služba univerzálního primátu je „dar“, který mají „přijmout všechny církve“.

Některé oblasti pravoslavi představují historický výkon primátu římského biskupa jako formu panování. Bylo by možné obhájit primát jako výkon moci podle kritérií katolické nauky?

Primát jako každou autoritu v církvi není možno interpretovat jinak než podle kritéria *caritas*, které vyjadřuje také formu jurisdikční. Pro svatého Tomáše všechny ctnosti jsou shrnuty

Moskevský pravoslavný patriarcha Kírill s papežem Benediktem XVI.

Konstantinopolský ekumenický patriarcha Bartoloměj s papežem Benediktem XVI.

v lásce jako jediné ctnosti, která přetrvá v nebi. A primát ze své vnitřní povahy je vykonáván podle *caritas*. To vyjadřuje titul *Služebník služebníků Božích*, který přijal papež Řehoř Veliký. Nejedná se o rituální definici ani o ekumenickou zdvořilost. A to je zřejmé stále více z aktuálních historických okolností. Jestliže měl papež v minulosti evidentní prestiž a sociální moc, dnes je především vystaven kritice.

V úvahách o ekumenismu se často cituje tzv. „formule Ratzinger“: v tom, co se týká primátu papeže, Řím nemá vyžadovat od pravoslavných církví nic víc, než co se stabilizovalo a prožívalo v prvním tisíciletí. A jaký účel mají dogmatické definice, které vznikly v druhém tisíciletí?

Dogmata definovaná v druhém tisíciletí uznáváme za součást víry. A není možné si představit komunitu v plném společenství, ve které někteří věří v nanebevzetí a v neposkrvněné početí Panny Marie a druzí ne. A samozřejmě problémem bude především definice o neomylnosti Petrova nástupce. Ale pokud teologický dialog bude pokračovat, bude se mluvit i o tomto.

Jakou cestu je nejlépe nastoupit v tomto kontroverzním bodě, abychom neuvázli na měččině?

Dokument o katolicko-anglikánském dialogu, který jsem citoval, uznává, že biskup Říma za určitých okolností může vyslovit také sám víru celé Církve, a uznává tuto možnost jako dar, který by měly přijmout všechny církve. U pravoslavných jako vý-

chozí bod bylo by třeba ukázat, že právě I. vatikánský koncil byl důležitým krokem ke správnému pojetí neomylnosti tím, že drasticky omezil oblast jejího možného použití. Dříve si někteří mysleli, že papež je neomylný ve všem, co vysloví.

A pro jiné dogmatické definice?

Také v tomto směru může pomoci srovnání se situací v prvním tisíciletí, kdy zde byly různice a napětí mezi církví Západu a církví Východu, a přesto nevedly k rozkolu. Je dobré připomenout, že existují různé způsoby, jak vyjádřit stejnou apoštolskou víru. Vezměme např. ono *Filioque*: I papež několikrát recitoval *Credo* bez *Filioque*, totéž dělají katolíci latinského ritu v Řecku a od několika desetiletí katolíci řeckého kultu v jižní Itálii podle praxe, kterou uznal papež Benedikt XIV. v roce 1742. To znamená, že stejnou trinitární víru je možno vyznat i bez *Filioque*, a že tedy slůvko *Filioque* nepředstavuje rozkol ve společenství při společném vyznání víry.

Pokud jde o Benedikta XVI., říká se, že ten se těší zvláštní sympatii a pozornosti ze strany pravoslavné církve. Můžete to potvrdit?

I já jsem to zaznamenal při setkání s představiteli různých pravoslavných církví. Mají k němu velkou úctu, snad také proto, že v něm vidí osobnost mnišského typu, a všichni pravoslavní biskupové jsou mniši. Navíc mezi jinými křesťany vládne chybný názor, že pro katolíky je papež vším. Když papež nestaví do popředí sám sebe, když předává jen to, co přijal, když zůstává poněkud skryt za svým úřadem, pomáhá to ekumenismu. Papež, který při výkonu vlastního úřadu, jak jen může, omezuje sebe a soustřeďuje se na to podstatné, je předurčen, aby se líbil právě pravoslavným.

Z 30giorni 6-7/2010
přeložil-lš

Marie Julie Jahenny (2)

„Cítím v duši veliké štěstí“

Ve tři hodiny odpoledne spatří znovu Matku Spasitele, která k ní promluví. Neposkvrněná je oděna do bílého šatu, na hlavě má korunu a ruku klade na bílý kříž.

„Měla jsem strach,“ řekla Marie Julie. „Během zjevení jsem slyšela tato slova: »Nepochybuj, moje drahá dcero. Jsem Neposkvrněná Panna. Ty trpíš.« Pak se ke mně sklonila, pravou ruku měla na srdci a levá se opírala o kříž. Pak položila svou pravou ruku na mé srdce. Slíbila mi, že se uzdravím 2. května ve tři hodiny odpoledne.“ Svátá Panna jí oznamuje, že bude trpět každý den mezi druhou a třetí hodinou odpoledne s výjimkou soboty, kdy bude trpět v devět hodin ráno. A připojila: „Já se vrátím.“

14. března se svěřila své sestře Anděle: „Myslím, že zítra se něco stane.“ Neřekla však, čeho se její předtucha týká. 15. března 1873 měla druhé zjevení. Matka Spasitele jí řekla: „Jsem Neposkvrněná Panna, má drahá dcero, a ty jsi mnoho trpěla: Chceš přijmout pět ran mého božského Syna?“ Mluvíla sladce, dobrotivě a s úsměvem. Marie Julie se zeptala: „Co je to těchto pět ran?“ – „Jsou to znamení po hřebech, které pronikly jeho ruce a nohy, a rána, kterou mu způsobilo kopí.“ S úlekem odpověděla: „Ano, z celého srdce, moje Matko, jestliže to Ježíš chce a shledává mě hodnou!“

Panna slíbí, že se vrátí v den pěti ran, a dodá: „Budeš ochotna trpět po zbytek svého života za obrácení hříšníků?“ – „Ano, něžná Matko, jestliže si to tvůj božský Syn přeje, podřizuji se jeho svatě vůli.“ – „Moje drahá, to bude tvoje poslání!“ Panna pozvedla oči a řekla: „Můj nejdražší Synu, Marie Julie se nabízí jako oběť. Přijímá ji.“ Pak jí představí bílý kříž a řekne: „To

je kříž, na kterém budeš obětována!“ Dívka se zeptala, proč nepřišel Ježíš. „Protože ani já nemohu nést svého Syna ukřižovaného. Tento kříž bude přítomen v tvém domě, když už nebudeš existovat.“ To se stalo jednou v neděli. Další den zavolala Julie svého zpovědníka a vyprávěla mu, co se stalo. ... Ale otec David tomu nebyl schopen uvěřit... Ve středu to řekla sestře, pak matce a sestřenicím. Náhle se rozšířila zpráva jako blesk z čistého nebe: „SVATÁ PANNA SE ZJEVILA VE FRAUDAIS!“

Všichni z Blain spěchali k ní. Zpovědník je předešel, poslal všechny pryč a Marii Julii pokáral.

Ale 20. března 1873 Marie upozornila rodinu, že předchozího dne přijala stigmata; sešli se různí kněží. V pátek otec zajde do Blain, jde do sakristie a hovoří s P. Audrainem, že jeho dcera velice trpí, má zraněné ruce. Farář se směje a řekne: „Přijdu se podívat, co se stalo.“ V 8 hodin je dívka vysílená bolestí. Ptá se souseda, pana Cusso-

Marie Julie Jahenny

nneau: „Je tu krev?“ Zřejmě není schopna zvednout ruku, aby se na ni podívala. Neví, jak vypadají stigmata. Jedna žena odkryje její nohy, ale zde nebylo nic. V 9 hodin dostala Marie křeče a ztratila vědomí. Kolem domu se sešlo na 200 lidí. Čtvrt hodiny po křečích z levé ruky vytryskla krev. Marie nabyla vědomí a trochu krve se objevilo na pravé ruce. Totéž se stalo s nohama a bokem. Křeč se opakovala pětkrát během zjevení ran. V 11 hodin krvácení ustalo.

Soused šel informovat faráře v Blain. Zastihl zde faráře ze St. Emilien a P. Averty, kaplana z Bourvon. Když přišli do Fraudais, viděli sraženou krev na rukou. Marie Julie vysvětluje, že příští pátek 28. března se rány opět vrátí. V jednu hodinu od-

Text Conchity Armidy ŽIVOT LÁSKY V DUŠI byl ukončen v minulém čísle Světla. Omylem jsme uvedli, že bude pokračovat. Všem čtenářům se omlouváme.

Redakce

poledne začala svou první křížovou cestu. Utrpení Marie Julie se časem měnilo. V druhé polovině života je bude mít bez svědků. Třikrát upadne. ... Pády jsou tak silné, že si rozbi- je lebku. V některých dnech při extázi napočítali 1500 kroků. Během osmi minut ukřižování ...se zdálo, že nedýchá... potvrdilo to zrcadlo přiložené k ústům... Jednoho dne krev, která vyšla z boku, prosákla šat a zanechala skvrnu na podlaze. Některé citlivé osoby to nedokázaly snést. V posledních letech se jí ptali, jak dělá křížovou cestu. „Sedím na židli, když upadnu do extáze, a jsem opět na ní, když přijdu k sobě. Co dělá moje tělo v té době, nevím.“

Případ ve Fraudais není podvod

Doktor Antonín Imbert Goubreyre byl profesorem na lékařské fakultě v Clermont-Ferrand. Byl přítelem Ozamana a Lacordaira. Pozoroval Luisu Lateau, slavnou belgickou stigmatizovanou. Ten případ ho velmi zajímal. Mohl ho sledovat ve světle lékařské vědy. Zkoumal celou řadu případů pravých i předstíraných. Po 26 letech publikoval své výsledky ve dvou svazcích. Počátkem roku 1873 poslal své knihy všem francouzským biskupům. Biskup z Nantes Mons. Fournier mu poslal církevní schválení. Právě v této diecézi se v době, kdy kniha vyšla, objevila nová stigmatizovaná. Informoval ho o tom jeden kněz z Nantes. Tak mezi nimi začala výměna dopisů a v roce 1873 se dr. Imbert rozhodl, že bude případ studovat na místě. Navštívil Mons. Fourniera a ten si vyžádal přísné vyšetření celého případu. Po první návštěvě ve Fraudais se tam dr. Imbert vrátil ještě čtrnáct-

DĚTI V PĚCI HOMOSEXUÁLŮ

Univerzita v Kansasu v USA uveřejnila výsledky průzkumu dětí, vychovávaných homosexuálními partnery. Z těch, které vychovávají ženské dvojice, vyrůstá 27 % jako homosexuální, u mužských párů je to 19 %. U heterosexuálních dvojic se tento podíl pohybuje kolem 5 %, podle jiných šetření ještě níže. Jay Burroway, který je sám homosexuál, nesdílí protesty, které se ozývají proti tomuto výsledku. Všechny teorie o původu homosexuality hovoří o tom, že děti homosexuálních párů se s větší pravděpodobností stanou homosexuály.

Kath-net

ROK SV. MAXIMILIÁNA

Polský senát vyhlásil rok 2011 za Rok Maximiliána Kolbeho. Podnětem tohoto jednohlasného usnesení je 70. výročí mučednické smrti tohoto františkána. Polsko chce tímto způsobem uctít morální postoj „slavného Poláka, kněze a obhájce lidských práv“. Kolbe je „symbol obětí nacismu“ a „patron v těžkých dobách“. Kolbe byl jako dobrovolná oběť za život spolevně mučen hladem v bunkru a nakonec zavražděn smrticí injekcí 14. srpna 1941.

kpa

krát. 24. září 1873 napsal: „Přišel jsem na statek s panem Gregoirem, obchodníkem v Blain, člověkem čestným a zbožným, přítelem rodiny Jahenny. Byl jsem dobře přijat. V krátkém čas jsem se seznámil s celou rodinou.

Marie Julie seděla u lůžka, byla malé postavy 1,5 m,jevila se mi jako dívenka. Hádal bych jí 16 nebo 17 let. Bylo jí 28. Její tvář byla oválná, milá, oči sladké a velmi výrazné, zorničky hnědozelené, čelo široké, kaštanové vlasy svázané do drdolu a měla bílý čepce. Měla černé šaty a vlněnou blůzu barvy lila. Marie Julie odpovídala na všechny otázky přesně, bez váhání a bez afektu. Položil jsem jí velmi mnoho otázek. Vyjadřuje se v dobré francouzštině, obohacené o výrazy z místního nářečí. V její řeči není nic vymělkovaného, všechno je přirozené. Je upřímná, skromná a prostá.“

Doktor prozkoumal stigmata, při přitlačení bolí, nejsou zanícená. To vylučuje domněnku, že by si je mohla způsobit sama. Na rukou nejsou znamení, jsou zde jen malé otoky a to naznačuje, že budou proraženy, jak oznámila Panna. Rány na nohou nutí ženu, aby chodila po bocích chodidel.

„Nabízeli vám peníze?“ – „Ano, nejsme bohatí, ale nepřijali jsme je.“ Doktor Imbert zde zůstal řadu dní a viděl různé extáze. Panna jí řekla, že je s prací doktora spokojena. Je to Boží dílo. „Během jedné extáze si moucha sedla na její zorničku a setrvala zde drahý čas. To znamená, že Marie Julie má záračnou necitlivost.“ Dr. Imbert vyšetřil jejího bratra Karla, který byl 2. května uzdraven, a závěr jeho návštěvy byl následující: „Máte pravou stigmatizovanou, případ ve Fraudais není podvod!“ P. David dostal pokyn, aby posílal biskupovi zprávy nejméně jednou týdně.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Svatý růženec a světcí (6)

Růženec všude

Charakteristickou vlastností růžence je, že je možné se ho modlit všude. Probírat zrnka růžence, to je možno dělat všude, na cestě, ve vlaku, při čekání na zastávce nebo ve frontě i při řízení auta.

Svatý Antonín Claret, který v mládí pracoval v prádelně, modlil se s dělníky růženec, když obsluhoval stroj. Růženec se může člověk modlit sám nebo ve skupině, hlasitě nebo potichu. Je to nejprostší a nejuniverzálnější modlitba. Je ovšem pravda, že nejlépe je modlit se růženec v kostele před svatostánkem nebo blízko oltáře s Nejsvětější svátostí, jak to dělal celé hodiny P. Pio. Ale když to není možné, vyhoví jakékoliv místo.

Někteří světcí nechodili venku nikdy bez růžence. Svátý Jan Křtitel de La Salle chodil vždy s růžencem v ruce. Zavazoval k tomu i všechny své bratry. Pro Ludvíka Grigniona z Montfortu byl na jeho nekonečných misijních cestách nerozlučným průvodcem růženec. Svými zdravými posvětil cesty oblastí celé Francie. Svatou Janu z Arku bylo možno často spatřit celou usebranou na koni po boku krále. Když se jí král jednou zeptal, o čem tak sní při jízdě na koni usebraná a mlčenlivá, odpověděla: „Sire, modlím se růženec.“

Svatý Josef Cafasso vypráví, že jednoho dne časně ráno potkal v Turíně jednu stařenku celou usebranou. Zeptal se jí: „Co vy, stařenko, tak časně ráno a tak usebraná?“ – „Čistím ulice,“ odpověděla stařenka. „Co tím chce-

te říct?“ – „Dnes v noci byl karneval a spáchalo se přitom mnoho hříchů. Proto jdu a modlím se růženec, abych očistila cesty od tolika hříchů.“ Hodná stařenka!

Ve vězení

Blahoslavený Teofano Venard, mučedník minulého století, který byl pronásledován a uvřazen do vězení, modlil se tam růženec s takovou něžností, že dojímal všechny, kdo ho pozorovali. Totéž dělal Kašpar Bufalo ve vězení spolu s pronásledovanými kněžími.

Svatý Maximilán Kolbe, který šel dobrovolně na smrt místo otce rodiny, byl spolu s dalšími uvřazen do betonového bunkru bez jídla a bez pití a proměnil strašný prostor na nové křesťanské katakomby, odkud zněla krásná mariánská modlitba. Jako by se jednalo o kryptu nějakého kostela. Z bunkru se každý den ozývala modlitba růžence a mariánské písně a připojovali se k nim i vězni ze sousedních cel. Maximilán Kolbe začínal a ostatní se k němu přidávali.

Nemocnice a královské paláce

Svatý Josef Moscati, velký neapolský lékař, nosil s sebou vždy růženec. Když stál v nemocnici před nějakým složitým případem, vždy zasunul ruku do kapsy, kde měl růženec, a prosil Matku Boží o pomoc. Jeho diagnózy často nesly stopy zázraku.

Svatý Kamil z Lellis, zakladatel Služebníků nemocných, dával zaznívat modlitbě růžence na chodbách nemocnice. Modlil se s nemocnými každý den

a svým synům doporučoval sloven i příkladem modlitbu růžence také na každém místě, kde pracovali, v prádelně, v kuchyni a šatně. Svátý Jan z Boha, svátý Vincenc Pallotti a svatá Marie Bertilla založili dílo duchovní a morální posily pro nemocné modlitbou růžence, která proměňovala každé lůžko nemocného na oltář modlitby a živé oběti.

Student, blahoslavený Piergiorgio Frassati, a univerzitní profesor, blahoslavený Contardo Ferrini, vášniví alpinisté, byli stejně vášniví milovníci růžence a nevynechávali ho ani při náročných horských výstupech a na vrcholku alpských štítů.

Růženec v rodinách

V rodinách, které darovaly církvi světce, patřil růženec k nejkrásnějším kapitolám jejich života. Patří k nim svátý Gabriel od Bolestné Matky Boží, svátý Josef Cafasso, svatá Gemma Galgani, svátý Leonard Murialdi, svatá Marie Goretti, sv. Maximilián Kolbe i sv. P. Pio. Je to opravdu povzbuzující pohled na domácí církve shromážděnou k modlitbě růžence. Její srdce je u Marie a její oltář v Ukřižovaném.

Blahoslavená Anna Maria Taigi byla matkou sedmi dětí, které podle jejich svědeckví denně shromažďovala k modlitbě růžence. Blahoslavený Josef Tovini, otec desíti dětí, se každý večer modlil růženec s celou rodinou, i s těmi nejmenšími, kteří sice ještě nerozuměli významu modlitby, ale jejich sluch si zvykal na její rytmus.

Pius XII. říkal, že není důležitější věc, které je třeba v rodině věnovat čas, než každodenní modlitba růžence, protože ona svolává Boží požehnání na celou rodinu.

Dnes, bohužel, se tato drhá tradice našich nejlepších rodin z katolických rodin vytrácí, jsou jich už miliony, které na to nepamatují. Vytlačila ho televize! Není to smutné?

(Dokončení)

Překlad -lš-

HOM-O-BAMA

Prezident Barack Obama prohlásil ve videoposelství znovu podporu homosexuálům proti diskriminaci. Řekl mladým: „Nezasloužíte si, abyste byli vytlačováni. Čeká na vás celý svět plný možností.“ V uplynulých měsících došlo v USA k řadě sebevražd mladých homosexuálů.

Kath-net

SVATÁ BRIGITA ŠVÉDSKÁ - pokračování ze str. 2

Charisma božských zjevení

Když Brigita ovdověla, nastalo druhé období jejího života. Zřekla se dalšího sňatku, aby prohlubovala spojení s Pánem v modlitbě, pokání a skutcích lásky. Také křesťanské vdovy mohou tedy najít v této světici vzor k následování. Brigita opravdu po smrti manžela rozdala všechen majetek chudým, nezvolila si řeholní život, ale usadila se blízko cisterciáckého kláštera v Alvastře. Zde začala božská zjevení, která ji provázela po zbytek jejího života. Diktovala je svým sekretářům, zpovědníkům, kteří je přeložili ze švédštiny do latiny a publikovali souborně v osmi knihách nazvaných *Revelationes* (Zjevení). K těmto knihám je připojen dodatek, nazvaný *Revelationes extravagantes* (Doplňující zjevení).

Zjevení představují velice různorodý obsah a styl. Někdy jsou podána formou dialogu mezi božskými Osobami, Pannou, světci a také démony; dialogy, do kterých zasahuje i Brigita. Jindy naopak se jedná o vyprávění zvláštního vidění; jindy opět se vypráví to, co Panna Maria zjevila o životě a tajemstvích Syna. Hodnotu *Zjevení* sv. Brigity, občas vystaveného pochybám, upřesnil ctihodný Jan Pavel II. v listě *Spes aedificandi*: „Když Církev uznala svatost Brigity, aniž by se vyjádřila k jednotlivým zjevením, uznala její vnitřní zážitky souhrnně za autentické“ (5).

Když čteme tato *Zjevení*, oslovují nás opravdu mnoha důležitými tématy. Často se např. vrací popis umučení Krista s mnoha značně realistickými detaily; k němu chovala Brigita zvláštní úctu a rozjímalá v něm o nekonečné lásce Boha k lidem. Do úst Pána, který promlouvá, vkládá odvážně tato dojemná slova: „Ó, moji přátelé, miluji své ovce tak něžně, že kdyby to

bylo možné, chtěl bych zemřít pro každou z nich několikrát stejnou smrtí, jakou jsem vytrpěl pro spásu všech“ (*Revelationes*, Kniha I, 59). Také bolestné mateřství Panny Marie, které ji učinilo Prostřednicí a Matkou milosrdenství, je častým námětem *Zjevení*.

Když přijala tato charismata, byla si Brigita vědoma, že přijímá dar velkého zalíbení od Pána: „Moje dcero – čtete v první knize *Zjevení* – vybral jsem si tě pro sebe, miluj mne z celého srdce... více než všechno to, co existuje na světě“ (1). Ostatně Brigita dobře věděla a byla o tom pevně přesvědčena, že každé charisma je určeno k tomu, aby vzdělávalo církev. Právě z toho důvodu se četná zjevení i ve formě přísných napomenutí obracejí k věřícím její doby, k náboženským i politickým představitelům, aby žili důsledně křesťanským životem; ale dělala to vždy způsobem zachovávajícím plnou úctu a věrnost učitelskému úřadu církve a zvláště nástupci apoštola Petra.

Zakladatelka řádu

V roce 1349 opustila Brigita navždy Švédsko a odebrala se na pouť do Říma. Chtěla se nejen účastnit Jubilea 1350, ale toužila získat od papeže schválení řehole pro řeholní společnost, kterou chtěla založit s titulem Svatého Spasitele, složenou z mnichů a mnišek pod vedením abatyše. To je pro-

vek, který by nás neměl udivovat: ve středověku existovaly mnišské řády s větví mužskou a ženskou, ale s praxí stejné mnišské řehole, která předpokládala vedení abatyše. Opravdu ve velké křesťanské tradici je ženě přiznávána vlastní důstojnost – vždy podle příkladu Marie, Královny apoštolů – její vlastní místo v církvi, které, aniž by kolidovalo se svátostným kněžstvím, je nicméně důležité pro duchovní růst komunity. Navíc spolupráce zasvěcených mužů a žen, vždy s ohledem na zvláštnost jejich povolání, nabývá velké důležitosti i v dnešním světě.

Velká poutnice

V Římě se v doprovodu své dcery Kateřiny Brigita věnovala životu intenzivního apoštolátu a modlitby. A z Říma se vydala na pouť do různých italských svatyní, zvláště do Assisi, rodiště svatého Františka, k němuž Brigita chovala velkou úctu. Konečně roku 1371 korunovala svou velkou touhu: cestu do Svaté země, kam se odebrala v doprovodu svých duchovních synů, skupiny, kterou Brigita nazývala „Boží přátelé“.

V těch letech se papežové nacházeli v Avignonu, daleko od Říma: Brigita se na ně obrátila s bolestným srdcem, aby se vrátili na Petrův stolec ve Věčném městě.

Zemřela v roce 1373, dříve než se papež Řehoř XI. definitivně vrátil do Říma. Byla pro-

EXPANZE ATEISMU

Náboženské vědomí je v západoevropských zemích ohroženo stejně jako v bývalém Sovětském svazu. Řekl to ruský patriarcha Kirill I. „Jsem hluboce přesvědčen, že moderní civilizace se dopouští stejné chyby jako Sovětský svaz.“ Prohlásil to u příležitosti návštěvy německého prezidenta Wulffa v Moskvě. Důvody odklonu od Boha jsou sice jiné, ale výsledek je stejný: překonání a demontáž náboženského vědomí. Patriarcha nemluvil konkrétně o žádné zemi, ale o některých zemích, mezi nimi o západní Evropě. V těchto zemích musí ze školních tříd zmizet kříž.

(apie)

Svatá Brigita Švédská

vizorně pohřbena v kostele svatého Vavřince v Panisperně, ale 1374 ji její děti Birger a Kateřina přenesli do vlasti do kláštera ve Vadsteně, sídla řeholního řádu založeného svatou Brigitou, který dožal ihned značného rozkvětu. V roce 1391 ji papež Bonifác IX. slavnostně kanonizoval.

Brigitina svatost poznamenána mnoha dary a zážitky, které jsem chtěl v tomto krátkém životopisně-duchovním profilu připomenout, činí z ní vynikající postavu v dějinách Evropy. Svým skandinávským původem svědčí Brigita o tom, že křesťanství hluboce prostupovalo život všech národů tohoto kontinentu. Prohlášením za patronku Evropy sledoval Jan Pavel II. skutečnost, že svatá Brigita – která žila ve 14. století, kdy západní křesťanství ještě nebylo zraněno rozdělením – se může účinně přimlouvat u Boha, aby obdržela tak očekávanou milost jednoty všech křesťanů. Na stejný úmysl, který nám tolik leží na srdci, a aby se Evropa uměla vždy živit z vlastních křesťanských kořenů, chceme prosit, drazí bratři a sestry, a vyzvat mocnou přimlůvu svaté Brigity Švédské, věrné učednice Boží a spolupatronky Evropy. Děkuji za pozornost.

Bollettino Vaticano

27. října 2010

Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

tradicí, obyčejem, ale jestliže jí chybí hluboký, opravdový základ, jestliže ztratí svou živnou půdu, svůj trvalý styk s Bohem lásky, nevyhnutelně odumírá jako ratolest, která nezůstala spojena s kmenem.

Naopak egoismus, který je vlastně protipřírozenou malformací lidské přirozenosti, chová se podobně jako zhoubný nádor a nekontrolovaně bují. Bují tím více a s tím větší bezohledností, čím větší má možnosti, čím větší prostředky jsou mu k dispozici. Proto usiluje o jejich kumulaci. Do zákulisí tohoto vývoje nám dovolil nahlédnout osobně jeho strůjce a původce, když se pokoušel získat na svou stranu i samotného Božího Syna, který právě skončil svůj čtyřicetidenní půst. Vrah a Lhář od počátku mu nabídl všechnu moc a všechna bohatství a království. Co za to? Takovou poklonu a úctu a hold, jaký náleží jedině Nejvyššímu.

Počínaje tolik opěvovanou revolucí ve Francii, která na místo pravého Boha posadila děvku Rozumu, začala ve jménu „volnosti, rovnosti a bratrství“ epocha prohlubující se nerovnosti a sociálních rozdílů, nacionalistické pýchy a zášti, které vyústily do řetězu nekončících krvavých válek a bratrovražedných revolucí. „Jestliže Hospodin nestaví dům, marně se namáhají ti, kteří ho staví.“ Dvacáté století začalo světovou válkou, která svou nelidskostí neměla dosud v dějinách obdoby. Po nespravedlivé válce následoval nespravedlivý mír, který trval sotva dvacet let a jen vyprovokoval nové mocenské ambice, novou nacionální a třídní nenávist a skončil ještě krvavější válkou.

Všechny sliby nejrůznějšího druhu, že vláda věci přejde do rukou všech, se projeví jako pouhá návnada, jako klamná lest a vyústily do postupného zotročování, vzájemné nevráživosti, závisti a nenávisti. Slibovat lidem ráj na zemi, zbažené Boha,

je contradictio in terminis neboli protimluv. Podstatou ráje je totiž sám Bůh, a tam, kde není Bůh, nemůže vzniknout nic jiného než peklo.

Když se na tento vývoj díváme s dostatečným odstupem a nadhledem a zdravou soudností, nemůžeme nevidět, že jsme vytrvale „voděni za nos“, že se za vším zjevným vnějším historickým děním odehrává ještě něco jiného, co se zcela vymyká naší kontrole. A tyto zákulisní anonymní pletichy a manipulace skrytých mocností stále pokračují, i když v obměněné variantě. Jestliže dříve prázdné sliby měly provokovat nespokojenost, závist a třídní nenávist a vedly k revolucím a bojům, dnes jsou lidé naopak uspáváni přemírou zábavy, svádějí k rozkošnictví, k sobeckému sebeuspokojení a jsou tak všemožně infikováni, aby pod falešným heslem sebeosvobození od všech dogmat, tabu a mravních zábran se stali slepými otroky svých nespoutaných a nenasytých vášní a závislostí. V tomto přízemním opojení lidé postupně ztrácejí úctu k oněm neocenitelným hodnotám a jejich plodům, které přechází generace celá staletí vytvářely, a jsou ochotni je zcela lehkomyšlně hodit přes palubu. Jestliže dříve zájemci o světovládu stavěli sami sebe na odív, dnes naopak mají zájem na tom, aby od sebe a od svých mocenských manipulací zcela odvrátili pozornost, aby mohli postupovat zcela bez kontroly světové veřejnosti a ve vhodnou chvíli po-

stavit omámené a otupělé masy před hotovou věc, že jejich světovládná diktatura je naprosto nezbytná, aby svět vyvedla z bezvýchodné krize.

O jednom ze smrtonosných nádorů na těle lidstva hovoří Benedikt XVI. jako o anonymním kapitálu. Kapitál sám o sobě je mrtvá věc, ale v rukou a v srdci člověka se může stát nejrůdnějším humusem pro rozvoj bezohledného sobectví. Kapitál se stal novodobým Molochem. Moloch byla krvelačná modla, jejímuž kultu podlehl kdysi i tak moudrý, bohatý a slavný král, jakým byl Šalomoun. Snad se tak stalo právě proto, že byl tak bohatý a slavný. Ctitelé Molocha se nikdy nespokojují s tím, čeho dosáhli, chtějí dosáhnout takové absolutní nadvlády, aby měli ďáblem slíbený pocit, že jsou jako bůh. Neštítí se ničeho, co slouží jejich ziskům, jejich dílem výnosných obchodů jsou bratrovražedné boje a hladomor právě v těch nejchudších zemích světa.

Když však český prezident jasnozřivě vyslovil obavy o budoucnost české státnosti a vědomí a základů demokratické společnosti, vyvolal jeho projev u mnoha řadových občanů rozpaky, které svědčí o tom, že tyto hodnoty jim už zdaleka neleží na srdci. Mají před očima mnohem přízemnější skutečnosti, se kterými vystačili u svých poddaných už dávní císařové: věděli, že jim postačí „chléb a hry“, a dařilo se jim to, i když tehdy zdaleka neměli takové možnosti, jaké jsou k dispozici dnes.

Jenže zde jsou ve hře mnohem závažnější hodnoty, o kte-

ré chce člověka připravit skrytý nepřítel: jde o faktické občanství v Božím království, o věčný přibýtek v Otcově lůně. Bohužel, stále přibývá těch, kteří o tuto svou rozhodující příslušnost stojí ještě méně než o svou národnost a státní identitu. To je právě ten cíl, který sleduje Satan, jak to výmluvnými symboly vyjádřil jeho vyvolený a nejpyšnější státník na své dolarové bankovce: aby se mohl z vrcholu pyramidy vysmát Bohu: „Zbytečně jsi prolil svou krev! Tento svět nevěří v tvoji lásku, tento svět se už neklání tobě, ale mně a mému bohu Molochovi.“

„Sedé eminence“ jsou si dobře vědomy, že největší překážkou je pro ně právě to náboženství, které nepřestává hlásat evangelium života a lásky. Proto se starají o to, aby proces zhoubné eroze měl svou specifickou paralelu i uvnitř církve. I zde má skrytá světovláda své zastoupení ve falešných prorocích, kteří jí vědomě či nevědomě slouží a pracují na odzbrojení pravé víry tím, že ji stále řadí jako v homeopatii a vyplavují z ní všechno nadpřirozené včetně lásky, kterou degradují na všeobjímající bratrství a toleranci, a smazávají přitom skutečná znamení pravdy. Je jen otázka času, kdy Odpůrce sáhne i k prostředkům násilí.

„Nic není skryto, co nebude zjeveno, a nic není utajeno, co by se nepoznalo.“ Tak jako se nikdo nevyhne smrti, tak se nikdo nevyhne setkání s Bohem tváří v tvář.

To, čeho se pak zhrozí Boží protivníci tak, že se sami vrhnou do pekla, nebude pohled na neúprosnou Boží spravedlnost. Zdejší se pohledu na sebe, zděsí se toho, jak ohavně nepodobní se stali Tomu, který je stvořil ke svému obrazu. Zhroutí se při pohledu na neoblomnou Boží LÁSKU, kterou ani jejich nenávist není schopna přimět k tomu, aby přestala milovat.

Potřebujeme naléhavě nové horlivé hlasatele opravdové lásky, kteří kážou především tím, jak milují. Prosme Pána žni...
-Iš-

Jednodolarová bankovka se symbolikou iluminátů a latinským nápisem: *Ohlašuje se koncepce Nového světového řádu (Annuít coeptis Novus ordo seclorum) u pyramidy se svítícím okem Věkého architekta - Lucifera*

Pondělí 15. 11. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Angola země afrického snu 7:00 Putování modrou planetou: Írán 7:45 Přejeme si ... 8:00 P.S.: Mons. Josef Hrdlička – rozloučení s Mons. J. Olejníkem 8:25 Ekoauto 8:45 Dětská Bible [P] 9:05 Divadélko Bubáček (1) 9:15 Cesty za poznáním: Taj Mahal 9:25 Lurdy 10:00 Platinové písničky 10:35 Pius XII. a holocaust 11:00 Noekreace (61) 11:10 Noeland 11:40 sobecké Růžence 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 AD trio Prague [P] 13:05 Cesty za poznáním: Istanbul [P] 13:40 Octava dies 14:10 Unitate 14:25 Krásy Čech a Moravy: Pražský hrad 15:00 Festival dobrých zpráv 2010: Soutěžní snímky festivalu [P] 17:00 NOEparáda [L] 18:00 Exit 316: Sex [P] 8:20 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 18:30 Mašinky [P] 18:40 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau [P] 19:10 Ze života farností: Opatství Geras – farnost Langau 19:25 Přejeme si ... 19:40 H2Onews 20:00 Harfa Noemova IV. (12) [P] 20:20 Za tajemství šumavských lesů [P] 21:15 Na koberečku (93) [P] 21:30 Ze života farností: Strážnice 22:00 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Šel kolem a vyhnul se mu 22:45 H2Onews 22:55 Kampaň pre Ježiša 23:20 Noekreace 23:30 Octava dies 0:05 Kulatý stůl: Ekvádor 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 16. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny 7:40 Cesta k andělům (38) 8:30 Cokoli jste učinili jednomu ...: Farní charita Starý Knín 8:50 Kampaň pre Ježiša [P] 9:10 Cesty za poznáním: Yosemiteký Národní park 9:20 Kněz Slanina 9:45 Divadélko Bubáček (1) 10:00 Octava dies 10:30 Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Šel kolem a vyhnul se mu 11:15 Pius XII. a holocaust 11:45 Mašinky (6) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:40 Ze života farností: Opatství Geras – farnost Langau 12:55 Unitate 13:10 Druhá šance 13:40 Putování modrou planetou: Írán 14:25 Noemova pošta 2010: listopad 16:00 Festival dobrých zpráv 2010: Soutěžní snímky festivalu [P] 18:00 Noeland 18:30 Mašinky [P] 18:40 Příběh medvídky pandy (2) 19:15 Vlci v Lužici 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Abrahám (2) [P] 20:40 V posteli POD NEBESY V. (6) 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (11) 22:15 Klapka s ... (12) 23:15 P.S.: Mons. Josef Hrdlička – rozloučení s Mons. J. Olejníkem 23:40 Přejeme si ... 0:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 17. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (8. díl) 7:20 Noekreace aneb Vandrování (61) 7:30 Harfa Noemova IV. (12) 7:50 Zikův svět zvířat: Hmyz, hadi, šneci 8:15 Noeland (28) 8:45 Ze života farností: Opatství Geras – farnost Langau 9:00 Pro vita mundi: Pavel Tunák I. 9:45 Abrahám (2) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Za tajemství šumavských lesů 13:00 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 13:40 P.S.: Mons. Josef Hrdlička – rozloučení s Mons. J. Olejníkem 14:05 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1)

14:45 Na koberečku 15:00 Divadélko Bubáček (1) 15:10 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 15:20 Angola země afrického snu 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 GOODwillBOY V. (6) [P] 16:45 Přejeme si ... [P] 17:00 Festival dobrých zpráv 2010: Slavnostní zahájení festivalu [L] 18:00 Soutěžní snímky festivalu [L] 22:30 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (1) [P] 23:20 H2Onews 23:30 Krásy Čech a Moravy: Pražský hrad 0:05 Noekreace aneb Vandrování (61) 0:15 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 18. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 6:45 Čtete z křesťanských periodik 6:50 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 7:15 Platinové písničky 7:45 Unitate 7:55 Cesty za poznáním: Istanbul 8:20 Vlci v Lužici 8:50 Abrahám (2) 9:25 Harfa Noemova IV. (12) 9:45 Cesty za poznáním: Pohoří Atlas 10:00 Noemova pošta: listopad 11:30 Přejeme si ... 11:45 Mašinky (8) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mezinárodní folklorní festival Hornolidečska a Púchovské doliny 13:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 14:05 Lurdy 14:35 Pro vita mundi: Pavel Tunák I. 15:15 Dětská Bible 15:35 Cokoli jste učinili jednomu 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Vykročme z mlhy [P] 16:45 Putování modrou planetou: Írán 17:30 Učiň mě, Pane, nástrojem! [P] 17:40 Noekreace aneb Vandrování (61) 18:00 Festival dobrých zpráv 2010: Soutěžní snímky festivalu [L] 22:30 Zpravodajské Noeviny [P] 22:45 P.S.: Mons. F. V. Lobkowicz – rozloučení s Mons. J. Veselým [P] 23:15 Divadélko Bubáček (1) 23:25 Cesty za poznáním: Taj Mahal 23:35 Kněz Slanina 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODwillBOY V. (6) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 19. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (61) 6:30 NOEparáda (95) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (10) 7:40 Ekoauto (11) 8:00 Krásy Čech a Moravy: Pražský hrad 8:30 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 8:40 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (1. část) 9:30 Na koberečku (93) 9:50 Za tajemství šumavských lesů 10:40 Světový den bez tabáku 10:50 Noeland (28) 11:20 Zikův svět zvířat: Hmyz, hadi, šneci 11:45 Mašinky (9. díl) 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Bůh v Číně 13:20 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 13:50 AD trio Prague 14:50 Učiň mě, Pane, nástrojem! 15:05 Ze života farností: Strážnice 15:25 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 16:00 H2Onews [P] 16:10 Kampaň pre Ježiša 16:30 Vlci v Lužici 17:00 Abrahám (2) 17:35 Harfa Noemova IV. (12) 18:00 Slavnostní vyhlášení výsledků a zakončení festivalu [L] 19:30 Cesty za poznáním: Taj Mahal (Indie) 20:00 U NÁS [P] 21:00 Cesty za poznáním: Národní park Joshua Tree 21:10 Kněz Slanina 21:40 Na koberečku (93) 22:00 Nedělní čtení: Slavnost Ježíše

Poselství Královy míru

Drahé děti! Tento čas at vám je časem modlitby. Má výzva vám chce být, děti moje, pozváním, abyste se rozhodli sledovat cestu obrácení, proto se modlete a prostě o přimluvu všechny svaté. Oni at vám jsou příkladem, povzbuzením a radostí na cestě k věčnému životu. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. října 2010

Krista, Krále [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům (38) 23:35 Vykročme z mlhy 0:05 H2Onews 0:15 Putování modrou planetou: Írán 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 20. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 P.S.: Mons. F. V. Lobkowicz – rozloučení s Mons. J. Veselým 6:40 Vykročme z mlhy 7:05 Cokoli jste učinili jednomu 7:25 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 7:50 Divadélko Bubáček (1) 8:05 Zikův svět zvířat: U protinožců [P] 8:35 Noeland (28) 9:05 Příběh medvídky pandy (2) 9:40 NOEparáda 10:30 Mše svatá z Říma s jmenováním nových kardinálů [L] 12:25 Přejeme si ... 12:40 Cesty za poznáním: Istanbul 13:05 Nedělní čtení: Slavnost Ježíše Krista, Krále 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace aneb Vandrování (61) 14:50 Kněz Slanina 15:25 Platinové písničky 16:00 H2Onews 16:10 Hlubinami vesmíru: dr. Tomáš Gráf (1) 16:55 Cesty za poznáním: Yosemiteký Národní park 17:05 Redemptoristé na Slovensku 17:35 Angola země afrického snu 18:00 Krásy Čech a Moravy: Pražské Jezulátko [P] 18:30 Mašinky (10) 18:40 Abrahám (2) 19:25 Nedělní čtení 20:00 Bůh v Číně [P] 21:05 Přejeme si ... 21:20 Kamčatka krásná neznámá [P] 22:00 Lurdy 22:25 Obyčejně neobyčejný rok života 22:35 Unitate 23:00 Bez hábitu: Chemin Neuf (8. díl) 0:05 AD trio Prague 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 21. 11. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení 6:50 U NÁS 7:50 Angola země afrického snu 8:10 Kampaň pre Ježiša 8:30 Vlci v Lužici 9:00 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 9:30 Cesty za poznáním: Istanbul 10:00 Harfa Noemova IV. (12) 10:20 Evangelium 10:30 Slavnostní děkovaná bohoslužba ze Křtin u Brna [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Bůh v Číně 14:55 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Ošetřil jeho rány (1) 15:55 Exit 316: Sex 16:10 Příběh medvídky pandy (3) [P] 16:50 Noekreace (62) [P] 17:00 Noeland (29) [P] 17:30 Zikův svět zvířat 18:05 GOODwillBOY V. (6) 18:50 Evangelium 19:00 Léta letí k andělům: P. Jiří Čepl 19:25 Divadélko Bubáček (2) [P] 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Octava dies [P] 20:30 Má vlast: Štípa [P] 22:00 Abrahám (2) 22:45 Cesty za poznáním: Pohoří Atlas 22:55 Nedělní čtení 23:25 Učiň mě, Pane, nástrojem! 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Ze života farností: Strážnice 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

PRVNÍ ADVENTNÍ NEŠPORY SOUČASTÍ BDĚNÍ NA ÚMYSL OCHRANY POČATÉHO ŽIVOTA

Podobně jako v minulých letech zahájí pa-
pež letošní advent nešporami z jeho první ne-
děle v bazilice sv. Petra. Jak uvedl vatikánský
tiskový mluvčí, první adventní nešpory v so-
botu 27. listopadu budou tentokrát součástí
modlitebního bdění na úmysl ochrany počaté-
ho života. P. Federico Lombardi SJ informoval
o listu, který kardinálové Antonio Cañizares,
prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátos-
ti, a Ennio Antonelli, předseda Papežské rady
pro rodinu, adresovali prostřednictvím apoštol-
ských nunciů předsedům episkopátů. Vybízejí
v něm biskupy, aby v místních církvích uspořá-
dali podobná modlitební setkání na zahájení
adventu a nového církevního roku. V duchov-
ním spojení se Svatým otcem tak podpoří úsi-
lí o budování civilizace života a lásky.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Biskupové České republiky na svém čer-
vencovém zasedání tento podnět Kongregace
pro bohoslužbu a svátosti a Papežské rady pro
rodinu přivítali a ocenili. Biskupové se shod-
li na zařazení této slavnosti do liturgického
kalendáře a na vydání doporučených materi-
álů pro potřeby kněží při přípravě na tuto vý-
znamnou událost.

-red-

Česká křesťanská akademie a OREL jednota Slavkov Vás sr-
dečně zvou na **přednášku CÍRKEVNÍ ARCHITEKTURA**. Přednáší
Ing. arch. Jan Kovář (Opava). **KDE:** orlovna Slavkov u Opavy
(areál fary). **KDY:** pátek 26. 11. 2010 v 19.00 hodin.

ČM FATIMA – KOCLÍŘOV U SVITAV: Srdečně zveme na **I. mari-
ánskou sobotu 4. 12. 2010** s hlavním hostem otcem opatem
Bronislavem Ignácem Kramárem, OPraem. Celodenní pro-
gram. Hlavní přednášky od 14 hodin, v 17 hodin mše svatá.
OSTRAVA – DON BOSCO: V úterý 16. 11. v 15 hodin začátek
regionálního setkání Fatimského apoštolátu. Modlitba, před-
nášky, v 17 hodin mše svatá – hlavní celebrant P. Pavel
Dokládál z Koclířova.

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** za 150, 250 a 350 Kč – dle velikosti.
Objednávky: ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Tře-
bíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532 •
SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin.

Liturgická čtení

Neděle 14. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Mal 3,19–20a
Ž 98(97),5–6.7–8.9
Odp.: srov. 9 (*Přišel Hospodin, aby
spravoval národy podle práva.*)
2. čt.: 2 Sol 3,7–12
Ev.: Lk 21,5–19

*Slovo na den: Z toho, co vidíte, nezůstane
kámen na kameni.*

**Pondělí 15. 11. – nez. pam. sv. Alberta
Velikého**

1. čt.: Zj 1,1–4; 2,1–5a
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst
ovoce ze stromu života.*)
Ev.: Lk 18,35–43

*Slovo na den: Ježší, synu Davidův, smiluj
se nade mnou!*

**Úterý 16. 11. – nez. pam. sv. Markéty
Skotské nebo sv. Gertrudy**

1. čt.: Zj 3,1–6.14–22
Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5
Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu
k sobě na svůj trůn.*)
Ev.: Lk 19,1–10

Slovo na den: Slezl dolů.

**Středa 17. 11. – památka sv. Alžběty
Uherské**

1. čt.: Zj 4,1–11
Ž 150,1–2.3–4.5–6
Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh
vševládny: Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 19,11–28

*Slovo na den: Hospodařte s nimi, dokud
se nevrátím.*

**Čtvrtek 18. 11. – nez. pam. Posvěcení
římských bazilik sv. apoštolů Petra
a Pavla**

1. čt.: Zj 5,1–10
Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b
Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vytvořil jsi z nás
našemu Bohu království a kněze.*)
Nebo: *Aleluja.*

Ev.: Lk 19,41–44
Slovo na den: Nyní je to tvým očím skryté.

při slavení památky:

1. čt.: Sk 28,11–16.30–31
Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6
Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu
před zraky pohanů.*)
Ev.: Mt 14,22–33

*Slovo na den: Petr vystoupil z lodí a kráčel
po vodě.*

Pátek 19. 11. – ferie

1. čt.: Zj 10,8–11
Ž 119(118),14.24.72.103.111.131
Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém
patru tvé výroky, Hospodine!*)
Ev.: Lk 19,45–48

*Slovo na den: Můj dům má být domem
modlitby.*

Sobota 20. 11. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Zj 11,4–12
Ž 144(143),1.2.9–10
Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má
skála.*)
Ev.: Lk 20,27–40

Slovo na den: Dosáhnout onoho světa.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13.–20. LISTOPADU 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 11.		PO 15. 11.		ÚT 16. 11.		ST 17. 11.		ČT 18. 11.		PÁ 19. 11.		SO 20. 11.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1768	1990	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1769	1990	1593	1803	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1770	1991	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	847	950	1771	1992	1593	1804	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1771	1992	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	726	820	1590	1800	1591	1801	1592	1802	1594	1804	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 13. 11.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	1774	1995	1594	1804	900	1007	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	1777	1999	887	994	903	1011	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	856	960	1778	2000	1594	1805	904	1012	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	1778	2000	888	994	904	1012	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	1590	1800	1591	1801	1592	1802	1594	1804	904	1012	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

MALÁ KNÍŽEČKA O PRAŽSKÉM JEZULÁTKU

Texty vybrala a připravila Anna Svědřohová • Foto Filip Kotek, Jiří Brauner

Ctitelé Pražského Jezulátka v této kapesní brožurce najdou texty o jeho historii, úctě a svědectví velkých osobností církve, pobožnost k Pražskému Jezulátku, modlitby k Dítěti Ježíši a obrazovou přílohu.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství ve spolupráci s paulánskými bratry a terciáři ve Vranově u Brna Brož., křídový papír, 105x170 mm, 112 stran, 119 Kč

BETLÉMSKÁ FLÉRNA A JINÉ VÁNOČNÍ PŘÍBĚHY

Vybrala a uspořádala Markéta Hejrná

Krátké příběhy různých autorů z různých dob a koutů světa spojuje kouzlo Vánoc, v jejichž čase se všechny příběhy odehrávají. Dýchá z nich teplo domova, světlo, láska a očekávání, sváteční atmosféra.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 120x160 mm, 72 stran, 99 Kč

MŮJ ANDĚL PŮJDE PŘED TEBOU

Georges Huber • Z francouzštiny přeložil Jan Joneš

Mnozí dnešní křesťané mají problémy uvěřit v anděly a projevat jim úctu. Autor publikace prostudoval dokumenty Druhého vatikánského koncilu, postoje papežů, Bibli, liturgické texty a spisy

svatých, aby čtenářům mohl dát přesvědčivou odpověď na otázky týkající se víry v anděly a úctu k nim. Popisuje nejrůznější případy jemných, ale účinných andělských zásahů do každodenního života lidí. V důvěrné spřízněnosti s anděly autor spatřuje účinný lék proti pocitům osamělosti a úzkosti, které lidé dnes často prožívají.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání, v KNA první Brož., 137x195 mm, 168 stran, 189 Kč

OTČE, ODEVZDÁVÁM SE TI

Wilfrid Stinissen • Ze švédštiny přeložila Dagmar Chvojková

Hlavním tématem této knihy je poslušnost vůči Boží vůli. Autor se přitom zamýšlí nad cestami k dosažení naprostého odevzdání. Zvláštní pozornost je věnována potížím, které tento proces duchovního zrání doprovázejí. V textu najdeme mnoho odkazů mistrů duchovní literatury (sv. Jan od Kříže, sv. Augustin).

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání Brož., 115x180 mm, 88 stran, 109 Kč

MOUDROST A VTIP G. K. CHESTERTONA II

Vybral a přeložil Alexander Tomský

Malý výbor paradoxů a aforismů je tematickým pokračováním prvního výboru, vydaného v roce 2006. Většina textů v tomto druhém výboru pochází z velké literární antologie, která vyšla v roce 2007 pod názvem Úžas, radost a paradoxy života v díle G. K. Chestertona.

LEDA spol. s r. o. a Rozmluvy • Váz., 115x180 mm, 164 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vitek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází z církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměna to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzgorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.